

† Bij het overlijden van

CAMIEL VEKEMAN

Weduwnaar van ROSINE POELAERT

Vader van Edith, Magda, Annie, Stella, Mona, Herman, Godelieve, Wilfried, Linda.

ERE-INSPECTEUR L. O.

Geboren te St. Maria-Oudenhove op 19 augustus 1894.

Gevestigd in het geloof gestorven te Geraardsbergen op 7 januari 1982.

De Heer van het Levend Water heeft je bevrijd uit de wateren van de dood. Maar reeds tevoren, een lang leven lang, ook nog in de glazige spiegel van je brekende ogen, zag je de aardse tekenen van het hemels geluk : je Rosine, alleen voor jou reizend aanwezig in het grensland dat de aarde met God verbindt ; je negen kinderen, dagen lang twee keer levend, zoals jij een leven lang hebt gedaan. Geweldige echtgenoot, sterke vader, vriend van moeders vrienden, integere inspecteur, lieve mens. Of men nu zei : Camiel, vader, nonkel Camiel, mijnheer Vekeman, mijnheer de inspecteur, altijd bedoelde men dezelfde goud-eerlijke, overtuigende, bekwame, eerbied afdwingende, zachtmoedige man.

Je doodstrijd, die ons eerst verraste en ontgoochelde, begonnen we langzaam te begrijpen. Bij de kaars van je sterfbed stond het kruis. Dat is de weg van Gods lievelingen. En ook aanvaarden wij waarom je, ondanks je intens verlangen, niet meer met ons hebt kunnen spreken tijdens je laatste dagen. Zei hier niet een Ander : in hem heb ik reeds alles gezegd en voorgeleefd ? Luister naar Mij in zijn leven ?

Verschrikkelijk was de schok vanwege je brekende ogen. Maar vreugde en tevredenheid verdreven het korte verdriet. Het lijkt tegenstrijdig, en toch is het waar. De keuze lag niet meer bij ons : nog blijven of naar het land van je vrouw gaan. God heeft gekozen, en jij ook. Die eensgezindheid heb je genadig verworven in je leven, katholieke, eenvoudige man. Je catholicisme had vaart : in

de Bond van het H. Hart, later in je onmisbare Hoogmis van 9.30 u., nog later meegroeiend met de kritische, zoekende Kerk. Sobere, evangelische gelovige.

Vader spreekt.

God, ik dank U voor Rosine, die Gij mij gegeven hebt als geliefde vrouw en moeder. Mijn God, hoe heb ik toch wel naar dit moment gehunkerd. Al het andere zeg ik haar zelf wel, zoals het altijd is geweest tussen ons. Ik dank U voor mijn negen kinderen, wier vele wegen ik langzaam leerde aanvaarden en steunen. Het bleef een hele opgave, God, die op alle wegen aanwezig zijt. Reken Edith alle kilometers en uren aan op haar weg naar U. Geleid Linda, die een hele tijd bij mij kwam inwonen, en Wilfried, die mijn huisgenoot blééf, naar Uw woning. Zegen al mijn kinderen. Alleen doordat ieder op zijn manier concreet hielp, mocht ik oud worden in het huis waar ik met moeder had geleefd. Ik dank U voor mijn schoonzons, en voor mijn schoondochter, die tijdens menige vakantie bij mij haar weldoende intrek nam. Ik dank U voor mijn talrijke kleinkinderen, voor Jan, die bij mij kwam waken, en voor al de anderen. Mijn God, wat heeft U mij in hen nog geboeid. Zegen de kinderen van de kinderen van mijn kinderen. Ik dank U voor mijn familie en mijn vrienden, vooral ook voor de getrouwen van de laatste jaren. Geen wekdag ging voorbij, of zij zijn gekomen. Gij kent hun namen. Ik dank U voor de mensen uit het onderwijs : de vakmensen, de eerlijke werkers, de eenvoudige opvoeders van iedere dag. Ik dank U voor al die goede onderwijzers uit mijn kanton. Ik dank U voor mijn jeugd, voor mijn gezondheid, voor de natuur in Grimminge, voor alle Geraardsbergenaren en andere mensen met wie ik heb geleefd. Ik dank U voor mijn leven. Het was lang en schoon en zeer gelukkig. Maar vergeef mij omdat ik waarlijk onvolmaakt ben gebleven. Ik wil een Nieuw Leven beginnen. Laat, Vader, vader nooit verloren gaan. Moeder der Liefde, breng vader en moeder samen. Amen.

Voor alle bliken van genegenheid en medeleven danken U de families : VEKEMAN - VAN DEN BERGHE - POELAERT - DE SCHUYTENEER.

druk pauwels